

A szépapáim még nemesek voltak.
Hétszilvafás, úri henyélők. Dzsentrík.
Amijük volt, mindent eltékozoltak.
Rám, bús utódra nem testáltak semmit.

Szegény szívemben szörnyű, szörnyű bűn ég.
-Meggyónom most a hús alkonyi csöndben-
a tékozlás nagy, mámoros, szent bűnét
koldus unoka, én, én örököltem.

Az őseim kezén elúsztak szerte a kék határok, erdők, szőlők, telkek. Szórom tékozlón én is
egyre, egyre, amim
van, ezt a mély csodát: a lelket.